

»Allir vóru bjargaðir«

ISLENDINGAR STORFAGNAÐU BRE TANUM

Aldri hava bretskeir trolaramenn verið so stórliga fagnaðir á Íslandi, sum manningin á »Imperialist«, tá hann legði á bryggju í Reykjavík við manningina á »Stráke«, sum hann hevði bjargað.

Menn høvdu roknað við, at Imperialist skuldi koma til Reykja vikar um 3-tíðina um náttina; men hann torgaði ikki gjøgnum »Holið« (sundið millum Reykjanestár og Eldeyjar) í náttmyrkri og ódn og við óálftandi kumpas. Tá vildi so illa til, at ólag kom á sendaran hjá honum, so hann fekk ikki boð frá sær. Á landi vóru teir tí famir at bera ótta fyrri, at eini hann var sokkin. Í lýsingini herjaði hann á sundið og kom til Reykjavíkar um 11-tíðina, og tá var fróin stór á landi. Bretar vórðu stórfagnaðir.

HIN BRETSKI SKIPARIN

Mecklenburg, skipari á Imperialist er lágvaksin maður, sannur breti av útsjón og framkomu og talar eitt enski mál, sum ikki er lætt at skilja fyrri hann, ið ikki dagliga hoyrir enski fyrri sær. Hann er 35 ár, føddur og uppvaksin í Hull. Har býr hann, er giftur og eigur eitt barn.

Mecklenburgh hevur fott skip í fimm ár. Hann hevur sigt við trolara hjá unglingaárum sínum, og alla tíðina á íslandsmíðum. Hann sigur so frá bjargingarbragdi sínum:

EG SÁ REYTT LJÓS

Vit lógu suður av Reykjanesskaga við lítum breki í maskinuni og við røðurkumpassini í ólagi. Vit vóru kortini ikki á nakran hátt í vanda av hesum orsökum; tí maskinbrekið var ikki verri enn so, at vit fingi andøvt móti illveðrinum, meðan maskinmeisterin betti uppá maskinuna (dampmaskina).

Beint áðrenn eg skuldi fara niður undir at fáa mær eina hvíld, sá eg reytt ljós á himni; men eg helt, at tað var frá einum flogfari, sum ætlaði at lenda á flogvøllinum í Keflavík. Stutt eftir, at eg var kominn niður í kahúttina, kom ein av manningina niður undir og segði mær, at stutt frá okkum lá íslendskur fiskibátur og sendi neyðkall. Fór eg tá aftur á dekkið og sá tá, at skotin vórðu upp reyð ljós, sum eg nú var greiður yvir vóru neyðrakettir. Vit mundu tá vera umleið 8 sjómil frá hesum fari.

Gjøgnum sendara okkara søgdu vit alt fyrri eitt frá til lands, og at vit fóru at royna at koma báttinum til hjálpar og royna at bjarga honum ella manningina. Maskinmeisterin skundaði sær við maskinabótum sínum, alt hann var mentur, og gekk so góðan mun skjótari hjá okkum.

ÐJØRV OG HÆTTISLIG BJARGINGARROYND

Veðrið var ógvuliga ringt á hesum leiðum, og ólagið á kumpassini var okkum eisini at tani. Okkum eydnaðist kortini at koma so nær báttinum, at vit fingi gummibátin uppá síðuna; men væl truplari var at bjarga monnunum umborð, so stórsjógvað har var við skipssíðuna. Tá vit høvdu fingið hesar sjei menninar upp úr gummibáttinum, fingi vit at vita, at tveir menn vóru eftir umborð á íslenska fiskifarinum. Vit høvdu tá einki í

Tveir skiparar — hin bjargandi og hin bjargaði — siga frá eini bjarging undir ringum umstøðum

at velja, uttan at royna at leggja at íslenska báttinum og royna at fáa menninar beinleiðis av báttinum umborð til okkara. Tað gekk eisini væl, hóast tær ringu umstøðum. Vit komu sanniliga ikki frá hesum uttan at knella hart móti báttinum. Men ikki haldi eg, nakar skaði gjordist á skip mitt av hesum bresti.

Eg vil serstakliga nevna, at hvør einasti maður umborð hjá mær av heilum huga gekk inn fyrri, at hesin hættsligi bjargingarhátur mátti roynast. Allir vóru á dekkinum uttan maskinmeisterin, sum mátti manovrera við maskinuni, og ein kyndari. Sjálvt kokkurin var kominn á dekkið.

FEGIN YVIR VÆLEYDNAÐA BJARGING

Vit eru allir ógvuliga fegnir yvir, at so væl eydnaðist hjá okkum, og tað er okkum ein sonn gleði og stórus heiður at kunna fara 9 íslendskar og feroyskar fiskimenn aftur til lands aftaná ein so álvarsaman leik.

Vegna brekið við kumpassini, og hitt ringa veðurlagið, hættaði eg mær ikki fyrri Reykjaness á nátt, og har aftrat kom ólag á sendara okkara, so vit fingi ikki svarað, tá kallað varð á okkum úr Reykjavík.

ENGILBERT KOLBEINSSON, SKIPARI

Engilbert Kolbeinsson er kendur skipari á Hafnarfirði. Hann er 27 ár, føddur í Ólfúsi, uppvaksin á Vatnleysuströnd. Hann hevur verið skipari á Hafnarfirði síðan 1962, longest á »Sælónið«, men fór við »Stráke« fyrst í juni í ár, og var á hummaraveiði. Fyrr hevur hann verið bátformaður á Vogum á Vatnleysuströnd.

Engilbert er giftur og hevur 3 børn. Hann býr á Hafnarfirði. Hann sigur »Stráke« at hava verið frálíka gott sjóskip.

Hann sigur soleiðis frá feigdarferðini:

UTTAN SEGL VÓRU VIT FARNIR Á LAND

Vit mundu vera einar 2,5 sjómil úr landi ssv av Grindavík, tá stórt brot legði yvir bátin, og hann fór at leka. Klokkan mundi vera um leið hálgvun seks seinnapartin. Eg hugsi mær, at báturin helst hevði sligið úr sær, sum vit siga (siggið, verkið? — okkara viðmerking). Stevnið á honum hevði verið styrkt við eykklæðningi við tí í ætlan at sigla í isi; men hesin klæðningur var tikin av aftur, og kann tað vera, at hann ikki var nóg tættur ella sterkur um stevnið av hesi orsök.

Tá sjógvur fór at koma í oljuna í maskinuni, stóðgaðu vit henni, heldur enn at lata hana ganga, til hon kóðnaði av sær sjálvari. — Royndu vit so at halda bátin frá landi við seglunum. Maskinuna ætlaðu vit at hava til at taka, um vit noyddust at neyðlenda. Við seglunum eydnaðist okkum at halda báttinum í nærum javnari frástøðu

frá landi við tað, at vit bógvaðu »naudbeytt«. (At sigla »naudbeytt« man helst merkja at sigla so nær vindinum, sum gjorligt er — leggur íslenska blaðið aftrat. — Á feroyskum nevnist hatta neyvasigling). Eg sendi neyðarkall yvir radio-sendaran, og næmasta skip, sum hoyrði til okkara, var trolarin »Askur«, ið var um leið 35 sjómil frá okkum. Hann setti beinan vegin í kós eftir okkum.

Veðrið var ógvuliga hvast, 6—9 vindstig, álandsvindur og stórsjógvað. Eg hugsaði fyrst um at royna at seta inn á Grindavík við maskin meg, men tað var heilt ógjorligt, sundið grunnbreyt og var ikki klúgvandi fyrri nakað skip.

BRETSKUR TROLARI KEMUR OKKUM TIL HJÁLPAR

Klokkan 7,45 sóu vit ljós frá skipi, ið var statt ikki so langt frá okkum. Seinri visti hetta seg at vera bretskeir trolarin »Imperialist«. Skutu vit tá neyðrakettir upp fyrri at fáa hann at varnast okkum. Klokkan hálgvun niggju helt eg, at vit máttu fara frá skipinum, og vit settu so annan gummibátin út. Hann kundi taka alla manningina.

Teir á Imperialist fingi tveitt eina linu til bátin, og varð hon fest í hann, og tá vóru teir ógvuliga nær okkum. Sjei menn av »Strákie« fóru tá í bátin; men tá hin áttandi var á lúnninum, stóð so nógv á linuni, við tað at báturin var fastgjordur í bæði skipini, og sjógvurin var so ovurhonds ringur, — at linan slitnaði og báturin rak frá Stráki. Vóru vit tá tveireinir eftir umboð, Gísl Ólafsson, stýrimaður, og eg.

Línan slitnaði okkara megin, so teir á Imperialist fingi drigið bátin til sín so at siga alt í einum; og gekst teimum væl at fáa menn-

inar umborð, allar uttan ein, sum tvær reisir fór niður ímillum; men teir fingi hann so umborð.

GUMMIBÁTURIN BLÁSTIST IKKI ÚT

Vit báðir, sum eftir vóru umborð, skuldu so seta hin gummibátin út; men hann blástist ikki út. Trolaramenn tóku tá til tey ríð at sigla uppá síðuna á okkum, so vit kundu leypa umborð. Fyrr ætlaði eg at royna at fáa ein enda umborð á trolaran, og fáa hann at sleipa okkum, og soleiðis kanska bjarga bátin; men vegna sjóvar-illskuna varð hetta neyvan gjorligt, og helst misskiltu vit eisini hvønn annan, trolaraskiparin og eg. Tá hann knelti móti okkum, leyp Gísl fyrst umborð á hann, og stóð an leyp eg av stevnum. Lopið eydnaðist mær so væl, sum hugsað kann. Var eg ikki vátur áður, hevði eg komið turrskøddur umborð á hann.

— Allir vóru bjargaðir!

Vit vórðu allir væl fagnaðir um borð á trolaranum — teir tóku bókstavliga ímóti okkum vit opnum ørmum. Teir, ið vátir vóru, fingi heit og turr klæði; og allir fingi vit at eta og sigarettir eftir vild.

HAR ROYNDUST FØROYINGAR VÆL

Eitt vóðaverk var tað undir slíkum umstøðum, í illveðri og sjóvar-illsku og í náttmyrkri at leggja

uppá síðuna á okkum; men har vóru bretskeir hepnir, hóast trolarin knelti harðliga móti Stráki í minsta lagi tvær reisir. Aðru ferðina knelti hann so hart móti bógnum, at eg ivist ikki í, at tá fekk Strákur stórskaða. Men tað skal eisini sigast fyrri vist, at tá vit gjørdur av at fara av báttinum, var lítill vón um, at hann kundi haldast flótandi vegna lekan, hann hevði fingið áður, so henda ásigling trolarans gjørdi í so máta hvorki frá ella til, eftir míni hugsan. Eg eri ivaleysur í, at báturin kortini hevði sokkið skjótt, og har var um 60 favna dýpi.

Eg vil til síðst taka tað serstakliga fram, at tað sum fyrst og fremst varð okkum til bjargingar, var tað, at vit fingi hann undir segl, og soleiðis hildið honum frá landi. Har royndust føroyingarnir ógvuliga væl, tí teir eru flest allir dugnaligir seglskipsmenn. Á henda hátt fingi vit hildið báttinum frá landi; men vóru vit ríknir inn í brimgarðin á hesi ætt og á hesum leiðum, tá mundi søga okkara verið søgd. Hertil vil eg til síðst men ikki minst serstakliga takka skiparanum á bretska trolaranum fyrri hansara djarna atburð og góða sjómanskap, tá hann bjargaði okkum á »Strákie«.

Úr Alþýðublaðnum.

TOKK

Hjartaliga takki eg øllum, ið mintust meg á 75 ára degnum. Heilsan.

J. P. Davidsen.
Sandur.

Útróður í Grønlandi

Eins og árin frammanundan fara vit aftur komandi ár at keypa ráfisk frá útróðrarbátum í Ravns Stóroy, Sunnaru og Norðaru Havn, Grædefjorden og Føroyingahavn.

Komandi ár ætla vit eisini at keypa ráfisk í Tov-qussaq.

Teir, ið ætla at rógva út í nevndu plássum, vera bidnir um at siga okkum frá sum skjótast og helst áðrenn 30. november.

L/F GRØNLANDSFELAGID
Tórshavn

Nýggj deild!

Mánadagin hin 15. november opna vit nýggja deild á Áarvegnum nr. 12

PHILIPS tlf. 1635

Í hesi forrættning okkara hava vit

STÓRT ÚRVAL I:

Radio — grammofonum — bandupptakarum — el-orgul — og øðrum radio-tekniskum lutum.

STÓRT ÚRVAL II:

Kølskápum — frystiskápum — frystiboxum — el-komfýrum — vaskimaskin-um — dustsúgvarum og øðrum húsarhaldsvörum.

Vælkomin til okkara!

Hákun & Torbjørn Marstein